Niewiasta, zwierzęta i żniwo

Objawienie 12-14

I ukazał się wielki znak na niebie – Obj. 12:1

Rozdziały 12-14 Objawienia św. Jana omawiają wydarzenia jakie miały mieć miejsce podczas całego Wieku Ewangelii; od pierwszych prześladowań świętych ze strony pogańskiego Rzymu aż do czasu żniwa. Opisy zawierają prześladowanie Kościoła, walkę między pogańskim a papieskim Rzymem, powstanie Kościoła Anglii i Irlandii oraz żniwo Wieku Ewangelii.

Objawienie 12

Cały 12 rozdział Objawienia św. Jana jest szczególny w swoim zastosowaniu języka symbolicznego do opisu proroczych wydarzeń. Relacjonuje zwycięstwo chrześcijaństwa nad pogaństwem w początkach Wieku Ewangelii w sposób, który przypomina nam wyrażenia użyte później do opisu ustanowienia tysiącletniego Królestwa Chrystusowego w 20 rozdziale. Początkowy tryumf chrześcijaństwa ustąpił miejsca skażeniu i rozdział 12 opisuje również późniejsze prześladowania świętych w ciągu 1260 lat (od roku 539 do 1799), w czasie, gdy papiestwo zostało wywyższone, a prawdziwy Kościół uciekł na „pustynię” aby się schronić.

W 313 roku kościół był jeszcze stosunkowo wierny i przeszedł przez kilka trudnych prześladowań ze strony pogańskiego Rzymu. Ostatnie prześladowanie tamtego okresu było tak poważne, że jest określane jako „wielkie prześladowanie”, trwające od roku 303 do 313. Te 10 lat zostało określone w Obj. 2:10 jako ucisk przez „dziesięć dni.” Słowa Jezusa skierowane do tego cierpiącego Kościoła nie zawierają krytyki, jak to jest w przypadku poselstw do większości pozostałych kościołów Objawienia z rozdziałów 2 i 3.

Omawiany 12 rozdział Objawienia rozpoczyna się od opisania instytucji Kościoła jako kobiety, odzianej w słońce Ewangelii, z księżycem (nauki i figury Zakonu) pod jej stopami, ozdobionej koroną z dwunastu „gwiazd” apostolskich jako jej nauczycieli. Pierwsza społeczność chrześcijańska wkrótce miała zyskać siłę, „rodząc” się w wielkich bólach. Prześladowca jest przedstawiony jako „ogromny rudy smok”, reprezentujący pogański Rzym, działający jako narzędzie diabła, chcący pożreć dziecko przy jego narodzinach.

„A ogon jego zmiótł trzecią część gwiazd niebieskich i strącił je na ziemię” (werset 4), co wskazuje na dotkliwość diabelskiego ataku na poszczególnych chrześcijan poprzez nasilenie prześladowania. Księga Daniela 8:10 wyraża to słowami: „Wielkością swoją sięgał aż do wojska niebieskiego i strącił na ziemię niektórych z wojska i z gwiazd, i podeptał ich.”

Rodząca się wspólnota chrześcijańska została jednak ocalona przez niebiańską interwencję. W celu ochrony dziecię zostało porwane do tronu Boga, będąc przeznaczonym, aby w przewidzianym przez Boga odpowiednim czasie „rządzić wszystkimi narodami laską żelazną” (Obj. 12:5, porównaj również Obj. 2:27). Zgodnie z biblijnym zapisem, wkrótce jednak miało nadejść więcej trudności, które zmuszą kobietę do ucieczki na pustynię. Kwestia ta została przedstawiona w Obj. 12:6 i ponownie podjęta w wersecie 14. Wersety 7-13 opisują tymczasem okoliczności prowadzące do tego późniejszego zagrożenia.

Werset 7 przedstawia walkę między chrześcijaństwem (Michał i jego aniołowie) i pogaństwem (smok i jego aniołowie) jako „walkę w niebie”, gdzie każda ze stron zabiega o władzę nad duchowymi wpływami funkcjonującymi w Imperium Rzymskim. Chrześcijaństwo zatriumfowało w czasach Konstantyna, a tym samym władza pogaństwa została ostatecznie obalona. Jeden z jego późniejszych następców, Julian (któremu nadano przydomek „Apostata”), przywrócił pogaństwo podczas swojego krótkiego panowania od 361 do 363 roku, jednak był on ostatnim niechrześcijańskim władcą Imperium. Tak więc „zrzucony został ogromny smok, wąż starodawny, zwany diabłem i szatanem, który zwodzi cały świat; zrzucony został na ziemię, zrzuceni też zostali z nim jego aniołowie” (werset 9).

Obj. 12:10-12 opisuje triumf chrześcijaństwa w słowach wielkiej pochwały. Chrześcijaństwo zostanie jednak wkrótce skażone, ulegając rosnącej sile papiestwa, zmuszając prawdziwych świętych, prawdziwy Kościół, do ucieczki na pustynię na 1260 lat (werset 14). Wąż, Szatan jako zwodziciel, wyrzucił ze swoich ust wiele błędów, „strumień wody za niewiastą”, ale społeczność chrześcijańska pochłonęła go bez zamierzonego efektu i kobieta została zachowana. Po tym „zawrzał smok gniewem na niewiastę, i odszedł, aby podjąć walkę z resztą jej potomstwa, które strzeże przykazań Bożych i trwa przy świadectwie o Jezusie.” (Obj. 12:17).

Rozdział 13

Rozwój papiestwa jako siły prześladowczej podczas 1260 lat, od roku 539 do 1799, został zilustrowany poprzez symbole otwierające 13 rozdział. Papiestwo zostało określone tutaj jako zwierzę mające 10 rogów, podobne do pantery, niedźwiedzia i lwa. Są to symbole

użyte w 7 rozdziale Księgi Daniela, odnoszące się do Rzymu, Grecji, Medo-Persji i Babilonu, w kolejności od ostatniego do pierwszego. Oznacza to, że papiestwo (kulturowo) zostało zbudowane na podstawie poprzedzających je imperiów. Siedem głów tego zwierzęcia przypomina nam sumę głów zwierząt opisanych w 7 rozdziale Księgi Daniela, która również wynosi siedem. To zwierzę wychodzi z morza, podobnie jak cztery zwierzęta z Księgi Daniela.

Papiestwo otrzymało swą siłę od Rzymu, po nawróceniu (nominalnym) Cesarstwa Rzymskiego, na chrześcijaństwo. W czasach Justyniana Cesarstwo rzymskie, wówczas skupione w Konstantynopolu, przyznało papieżowi kompetencje wpływu politycznego na Rzym i jego okolice. Szczegóły tego można znaleźć w trzecim rozdziale trzeciego tomu serii Wykładów Pisma Świętego: „Przyjdź Królestwo Twoje”. Po dodatkowe szczegóły zainteresowany czytelnik może sięgnąć do artykułu „Mały róg” opublikowanego w czasopiśmie „Beauties of the Truth”, numer z sierpnia 1992 roku.

10 rogów na tym zwierzęciu najwyraźniej reprezentuje podziały władzy politycznej w krajach Europy, wywodzące się od 10 plemion, które uznały autorytet Cesarstwa Rzymskiego. To jest powód, dla którego korony, diademy, są ukazane na rogach w tej wizji. Z kolei 3 ½ czasów, lub lat, z poprzedniego rozdziału jest odpowiednikiem 42 miesięcy i jest to ten sam okres, o którym mowa w Obj. 13:6 jako o czasie władzy papiestwa. Przy 30 dniach w miesiącu, wyniesie to 1260 dni, co zgadza się z okresem czasu z Obj. 12:6.

W takich proroctwach, jak chociażby to u Daniela, wypełnieniem dnia jest rok. Ten okres papieskiej władzy trwał od 539 do 1799 roku. Do roku 539 przeciwnicy papieża (Ostrogoci) zostali pokonani w Rawennie a Belizariusz, generał armii Justyniana z Konstantynopola, po odniesionym zwycięstwie wycofał się, zostawiając papieża Wirgiliusza, aby reprezentował władzę Justyniana w zachodniej części imperium. W 1799 roku papież Pius VI zmarł we Francji jako więzień Napoleona i Republiki Francuskiej, przejściowo pozostawiając papiestwo bez zwierzchnictwa. Papiestwo już nigdy później nie sprawowało władzy politycznej, jak we wcześniejszych latach.

Wielką raną jednej z głów tego zwierzęcia mogła być rana odniesiona przez Rzym z rąk Ostrogotów, którzy najechali Rzym po tym, jak ośrodek władzy przeniósł się do Konstantynopola. Pod panowaniem papieskim Rzym jednak znowu odżył. Papieska władza, której nie można się było przeciwstawić, została wyrażona w wersecie 4: „Któż jest podobny do zwierzęcia i któż może z nim walczyć?” Czas jego władzy został określony w wersecie 5 jako 42 miesiące. Jego niesprawiedliwe zarządzenia zostały opisane w wersecie 6 jako bluźnierstwa, jego prześladowania świętych jako „walka ze świętymi” w wersecie 7, a jego szeroki zakres władzy słowami „I oddadzą mu pokłon wszyscy mieszkańcy [nominalnie chrześcijańskiej] ziemi” w wersecie 8. Ostrzeżenia dla prawdziwych naśladowców Jezusa następują w wersetach 9 i 10: „Tu się okaże wytrwanie i wiara świętych”.

Zwierzę z dwoma rogami

Wyjście drugiego zwierzęcia zostało opisane w Obj. 13:11. Wychodzi ono z [nominalnie chrześcijańskiej] „ziemi”. Wielu spośród braci i sióstr przyjmuje interpretację, że to zwierzę reprezentuje Kościół Anglii i Irlandii. Kościół ten został oddzielony od kościoła rzymskiego przez króla Henryka VIII w 1534 roku. Zwierzę miało dwa rogi podobne do baranich, co mogło oznaczać, że w zamyśle miało ono reprezentować naszego Pana Jezusa, albo że miało ono być stosunkowo „nieszkodliwe... nie przeznaczone do zadawania ran” (R5349:2).

Mówiło ono jak smok, co oznacza, że miało władzę polityczną, sprawowaną poprzez rząd brytyjski. Czyniło wielkie cuda, „spuszczając ogień z nieba”, twierdząc, że reprezentuje boską władzę i wyrok (1 Król. 18:38, 3 Mojż. 9:24).

Koniec tego rozdziału odnotowuje niesławną liczbę 666, liczbę człowieka, bez której nikt nie może kupować ani sprzedawać na „targowisku”. To ograniczenie szerzenia prawdy mogłoby wskazywać na niezdolność do zrozumienia prawdy przez nowe osoby lub niemożność szerzenia prawdy z powodu prześladowań. Znamię na ręce lub czole oznacza działania lub myśli osób współpracujących z papiestwem. Starożytne greckie słowo na określenie Rzymu to „lateinos” (zapisane przy użyciu greckich liter), które sumuje się do 666. Nowy Testament został napisany w języku greckim (z wyjątkiem Ewangelii św. Mateusza); tak więc liczby w innych językach są mniej znaczące.

Obj. 13:14,15 przedstawia „posąg zwierzęcia”, czyli „posąg” autentycznego zwierzęcia, ale nie zwierzę samo w sobie. Może to się odnosić do koalicji „protestanckich” sekt, które, podobnie jak kościół katolicki, będą dążyć do zdobycia władzy nad umysłami ludzi tworząc zjednoczony front. Jednym z wymiarów tego zamierzenia może być Światowy Alians Ewangeliczny powstały w 1846 roku, w wyniku wczesnego ruchu adwentowego. Bardziej prawdopodobną jest jednak interpretacja, że chodzi tu o anglikańskie państwo kościelne stworzone przez angielskiego króla na podobieństwo rzymskiego państwa kościelnego.

Rozdział 14

W odróżnieniu od znamienia zwierzęcia, Obj. 14:1 przedstawia wizję 144.000 stojących z Barankiem, zmartwychwstałym Jezusem na górze Syjon, mających imię Boga „wypisane na czole”. Dla prawdziwego Kościoła, konieczne jest zachowywanie duchowej harmonii

z Bogiem i jego cechami, a nie samo zewnętrzne współdziałanie. Imię Boga wypisane na czołach oznacza, że są oni powołani, wybrani i wierni – są częścią duchowej Bożej rodziny, mając Jego imię wypisane na swoich czołach (Obj. 3:12). To jest niebiański obraz; stojących na górze Syjon (por. Abd. 21).

Wszyscy oni stanowią klasę Oblubienicy i będą rządzić oraz panować z Chrystusem jako kapłani, aby podnieść ludzkość w czasie Tysiąclecia (Obj. 20:6). Są oni nieskazitelnymi, czystymi pannami, wykupionymi jako „pierwociny z ziemi”. Opis tej świętej i uświęconej klasy, kompletnej w chwale, jest kontynuowany w Obj. 14:5, jak gdyby kończąc ciąg obrazów rozpoczęty w rozdziale 12.

Żniwo

Począwszy od wersetu 6, przez pozostałą część rozdziału 14, mamy wizję żniwa lub inaczej mówiąc okresu kończącego Wiek Ewangelii. Zostali tam przedstawieni trzej aniołowie, z których każdy ma ważne przesłanie. Pierwszy ma „ewangelię wieczną”, drugi ogłasza „godzinę sądu” oznajmiając upadek Babilonu, natomiast trzeci ostrzega świętych przed zwierzęciem, jego posągiem i znamieniem.

W czasie obecnego żniwa Wieku Ewangelii, święci są powoływani do wyraźniejszego zrozumienia Boskiego Planu, „wiecznej ewangelii” pozbawionej błędów ciemniejszej przeszłości. Jest to wspaniały czas oświecenia dla świętych, ale czas sądu przeciwko systemom chrześcijaństwa. Dla nas jest to czas, aby oddzielić się od tych drugich i przyłączyć do pierwszych.

Ci aniołowie lecą „środkiem nieba” w czasie obecnych „niebios i ziemi”. Wyruszyli oni wcześnie w czasie żniwa i wzywają wszystkich myślących w sposób duchowy (R474:5, 304:1). Babilon odnosi się tutaj do nominalnego chrześcijaństwa, podczas gdy święci są wzywani do pełnej pobożności i prawdziwego poświęcenia. Ci, którzy pozostają przywiązani do systemów nominalnego chrześcijaństwa, nie znajdą tego rodzaju pokoju i wytchnienia ducha, jakie było udziałem świętych (werset 11). Werset 12 zachęca nas do cierpliwości i wiary w czasie żniwa, które trwa znacznie dłużej niż początkowo sądzono. Werset 13 sugeruje, że święci, którzy ukończą swój bieg w czasie żniwa, przechodzą od razu do swej nagrody za zasłoną.

Wersety 14-20

Symbolika „żniwa” jest przedstawiona w Obj. 14:14-20. Jezus pojawia się w wersecie 14 jako „Syn Człowieczy”, siedzący na obłoku, ze złotą koroną na głowie i ostrym sierpem w dłoni. W wersecie 15 anioł wychodzący ze świątyni mówi donośnym głosem: „Zapuść sierp swój i żnij, gdyż nastała pora żniwa i dojrzało żniwo ziemi.” Być może ten „anioł” jest głosem czasu proroctwa, wskazującego właściwy czas na dzieło żniwa (Daniel 12:12). W przeciwnym razie, jaki „anioł” ma wystarczający autorytet, aby wydawać polecenie Chrystusowi? Cała działalność żniwa świętych, z „sierpem” prawdy, jest zwięźle ujęta w wersecie 16, „I zapuścił Ten, który siedział na obłoku, sierp swój na ziemi, i ziemia została zżęta.”

Potem inny anioł wychodzi z świątyni z ostrym sierpem. Być może ten anioł reprezentuje kompletny Kościół w chwale, podobnie jak „anioł stojący w słońcu” z podobną misją w Obj. 19:17. „To jest chlubą wszystkich jego wiernych” (Ps. 149:9).

Inny anioł wyszedł „z ołtarza”, przypominając nam głos sprawiedliwości od poległych świętych, którzy zostali przedstawieni „poniżej ołtarza”, oczekując pomsty (Obj. 6:9). Anioł z sierpem zapuścił go i zgromadził grona winne na ziemi (systemy chrześcijaństwa) do tłoczni, gdzie były deptane i nastąpił ich koniec. Krew winogron popłynęła na nadzwyczajną odległość 1600 stadiów.

Sądząc po zapisach Księgi Joela 3:12-13, tłocznia wina jest w Izraelu, czyli „poza miastem” chrześcijaństwa, gdzie stare systemy są zbierane na swój upadek. Liczba 1600 jest kwadratem liczby 40, co wskazuje na pełny wymiar karzącego sądu. Krew wezbrała „aż dosięgła wędzideł końskich”, co sugeruje, że stare systemy nie będą już więcej kontrolować błogosławionych doktryn Pisma Świętego. Później „rzędy końskie” będą miały napis „Świętobliwość Pańska” (Zach. 14:20, BG) i nastąpią błogosławieństwa Królestwa.

Jedną z lekcji, jakiej uczymy się z tych wersetów jest to, że żniwo prawdziwej winorośli nie zostanie ukończone, dopóki nie zobaczymy w toku żniwa fałszywych winorośli (tj. Armagedonu). Niech Pan, obecny w czasie żniwa, poprowadzi nas w naszym zrozumieniu.

Kerry Matt